

2n CONCURS DE MICRORELATS SOBRE CAMINS PIRINENCS

Després de l'èxit de la 1a edició organitzada per la llibreria La Singratalla de Tremp, l'any 2025 va tenir lloc la 2a edició del concurs de microrelats sobre camins pirinencs, aquest cop amb el suport de la llibreria El Refugi de la Seu d'Urgell.

Després de llegir i valorar els 31 microrelats rebuts, el jurat va destacar-ne l'elevada qualitat dels textos i la connexió profunda amb els camins i l'entorn natural. Segons els membres del jurat, aquestes petites històries —totes elles amb alguna cosa que les fa interessants— generen emocions a qui les llegeix i mostren l'enorme creativitat dels autors. Així mateix, destaquen per la seva reivindicació del caminar i de la cultura popular.

Tal com vam fer a la passada edició, tot seguit reproduïm els tres microrelats guanyadors, amb estils i temàtiques ben diferents. La imatge de sota correspon al bosc de Carlac (Val d'Aran), un dels protagonistes del relat guardonat amb el segon premi.

1r PREMI
2n CONCURS DE MICRORELATS SOBRE CAMINS PIRINENCS

El camí de la bruixa

AURE FARRAN

”

Que la terra et sigui lleu, deien algunes. I no sabien el que es deien.

Dècades colgada per la terra d'aquest camí que avui es perd entre la malesa, però que lluita per seguir sent lloc de pas. Anys i anys que han fet que el meu record avui sigui llegenda. “Diuen que aquí hi ha enterrada una bruixa”, comenten encara molts passavolants, sense saber que no és llegenda, que encara hi soc, que la terra encara m'acarona els ossos que avui gairebé són pols i les arrels dels arbres s'entrellacen amb les despulles d'aquella dona que vaig ser.

Em deien bruixa, però només perquè vaig aprendre a reconèixer tot allò que ens regala la natura. Cada llavor, cada arrel, cada bri d'herba, cada pètal, cada nèctar. Com la mare, i com l'àvia abans, de tot allò que ens trobàvem als marges dels camins en fèiem vida. O si més no, un remei que fes més dolç el trànsit cap al més enllà. Natura sàvia. Dones sàvies. Pecat mortal que ens va condemnar a l'oblit d'aquest camí.

Que la terra et sigui lleu, deien. I no, no sabien el que es deien.

El murmuri de Carlac

MARTA MONEDERO

”

Quan el poble encara fumava, entre olor de pa i llenya humida, he agafat el camí de Carlac, que allargava com una serp adormida, amb la pell coberta de fulles mortes que crepiten com el paper vell. Sé que em mira, que espera.

A l'ombra dels faigs centenaris, sento un murmuri entre fulles, pedres i molsa. No tens pressa, sembla suggerir-me. I té raó. Aquí el temps es recargola com una branca que no vol trencar-se. M'escolta el vent i les arrels m'alenteixen. Em venen ganes d'abraçar l'escorça platejada d'un bedoll prim, però no goso.

Les pedres d'Es Bòrdes de Carlac, testimonis d'hiverns durs i estius breus, s'expliquen secrets. Recorden el pas dels pastors, el pes del carbó, i les converses als rentadors. Tot el que jo ignoro, elles ho preserven.

A dalt, al Coret, el món s'obre. L'Aneto aguaita lluny, blanc i serè. I jo, només jo, i els meus esbufecs. De baixada, el camí em fa preguntes que no sé respondre. Potser algun dia, més endavant. Potser, per això, sé que hi tornaré.

Estrés policromàtic

MARC FERRO

”

Que què em passa?

Com explicar-li al psicòleg el primer dia de consulta que necessito fugir del gris-ciutat que m'empresona i em governa? Cada dia, avançant d'esma per la Diagonal, un estol de patinets desbocats em toregen camí a la feina mentre l'exèrcit coordinat de semàfors tricolors conspiren perquè algun taxi m'atropelli amb el seu fibló. Després d'intentar la hipnosi i la meditació, finalment, el terapeuta m'ha proposat construir un refugi mental, imaginar-me una illa deserta per invocar la calma del Carib quan el maleït estrés desperta la bèstia negra que viu en mi.

A l'instant, ajagut al divà, m'he vist levitant per la Carrua dels Matxos a l'estil Mary Poppins travessant la Mata d'Esterri. He patit una dissolvença

psicològica: el mar turquesa-Carib ha mutat a blau-cel-Pla-de-Negua. El vermell-semàfor ha canviat a verd-pi i les vespes tigre-negres que eren taxis, són ara plàcids borinots daurats feinejant entre els nerets roses del Pla Nadals. En plena epifania he enviat petons a generacions de picadors i matxos que es refrescaven sota les roies moixeres de guilla de Tartero agraint-los haver esculpit la carrua per on floto cavalcant sobre una escombria. Ainet treu el nas en arribar a Faiedo. Allí les alzines verd-verdíssimes s'inclinen obrint-me un passadís d'honor i, llavors, abans que l'inefable doctor Freud acabés d'explicar-me el mètode caribeny, he vist la llum!

—Doctor, en lloc d'una illa turquesa... servirà un corriol pallarès multicolor?